

Predica de la Krefeld

(Natura și virtuțile divine)

Duminică, 1 martie 1981, ora 15⁰⁰

Fratele Frank: Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului. Suntem mulțumitori că ne putem afla din nou în acest loc pentru rugăciune, și fie ca pacea Lui care este mai înaltă decât orice înțelegere omenească să stăpânească în gândurile și în inimile noastre și să ne păzească în Isus Hristos Domnul nostru.

Când S-a născut Domnul nostru s-a spus: „*Pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui* („în oamenii plăcuți Lui” – lb. germană)”, iar mai târziu s-a spus: „*Pace pentru cei de departe și pace pentru cei de aproape prin Isus Hristos Domnul nostru*”. Și El însuși a spus: „*Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabie*”(Mat. 10:34). Voi toți cunoașteți Scriptura, știți cum este scris: „*din cinci, care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbrățați împotriva a doi, și doi împotriva a trei*”(Lc. 12:52). Dacă citești Biblia trebuie să înțelegi de fiecare dată cu cine vorbește Dumnezeu, ce vrea El să spună, ce și cui i se adresează El.

În această după-masă, eu nu voi folosi tot timpul. Voi știți și ați observat că încă nu sunt odihnit și că trebuie să mai reduc puțin din activități. Dar chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu este adus în slăbiciune, este totuși foarte puternic și împlinește scopul pentru care a fost trimis. Îmi este pe inimă ca noi să-L înțelegem în sfârșit corect pe Dumnezeu, să luăm aminte și să-I răspundem cu un acord al inimii atunci când El ne vorbește.

Noi am primit cu bucurie tot ceea ce nu ne-a privit personal – multă cunoștință și înțelepciune – dar noi trebuie să avem harul să primim și lucrurile care ne privesc pe noi, pe mine și pe tine personal. Cel târziu cu ocazia tipăririi predicii „Trei feluri de credincioși”, care va apărea la mijlocul acestui an, noi toți vom ști unde ne aflăm și nu va trebui să ne întrebăm unul pe altul. Oricine poate citi va trebui să citească de două, trei ori această predică și nu va mai avea nicio

întrebare despre poziția lui, ci el o va ști de la Dumnezeu. Noi nici nu vrem să ne judecăm unul pe altul căci noi suntem oameni uituți și slabi și trebuie să ne confruntăm cu judecata lui Dumnezeu.

În legătură cu Cuvântul din introducere voi citi câteva versete: „*Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiiți cu smerenie. Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har»*”(1 Pet. 5:5).

Toți, în legăturile voastre unul cu altul, să vă îmbrăcați cu haina smereniei. Voi știți că atunci când cineva merge la muncă, cu siguranță că el se îmbracă conform cerințelor conducerii de acolo. Iar în Adunare, haina de lucru a credinciosului este smerenia, fiindcă smerenia se pleacă întotdeauna sub mâna puternică a lui Dumnezeu.

Aici este scris: „*Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu*”(1 Pet. 5:5-6).

Cine nu se smerește de bunăvoie sub mâna puternică a lui Dumnezeu va trebui să se smerească sub mâna vrăjmașului. Noi putem fi doar pe o parte sau pe cealaltă, o cale de mijloc nu va mai exista de acum încolo. Nu vei putea șchiopăta încercând să mergi pe amândouă părțile, ci Dumnezeu va dăruia har ca noi să ne punem de partea Lui.

Aici avem Cuvântul minunat: „*Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi*”(1 Petru 5:7).

Este un Cuvânt foarte greu, poate că nu un Cuvânt greu, dar împlinirea acestui lucru este foarte dificilă. De cele mai multe ori, deseori, noi vrem să ne ajutăm singuri, vrem să stăpânim propriile noastre griji și să rezolvăm problemele noastre. Și cu cât mai mult vrem să rezolvăm și să stăpânim problemele, cu atât vin mai multe probleme și necazuri. Dar dacă noi toți, eu și tu, am putea învăța să aruncăm îngrijorările noastre asupra Lui, atunci El Însuși se îngrijește de noi și cu siguranță am fi ajutați: „*Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi*”. Și acest Cuvânt își are locul lui.

Permiteți-mi să citesc din 2 Petru 1. Nu doresc să mă întind prea mult și nici nu vreau să predic, ci doar pe scurt să citesc acest verset

biblic: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poște”(2 Pet. 1:3-4). Și acesta este un Cuvânt foarte important. Dacă noi suntem născuți din nou și purtăm în noi viața lui Dumnezeu, atunci devenim părtași naturii divine.

Mai departe este spus: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele”. Prin urmare, nu doar să târăști lucrurile după tine și să fii de părerea că virtuțile vin de la sine, ci: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”(2 Pet. 1:5-7).

Să ne dăm toate silințele. Virtuțile acestea nu ne sunt dăruite în somn și nici când stăm cu mâinile în sân. Ci să vedem necesitatea acestor lucruri, să pășim înaintea lui Dumnezeu și să spunem: „Doamne, dorim să câpătăm trecere înaintea Ta. Noi dorim tot ceea ce ai făgăduit Tu în Cuvântul Tău, noi dorim să le avem, Te rugăm dăruiește-ni-le prin har”. Și atunci Dumnezeu cu siguranță va răspunde și ni le va dăruii. Ne va da tot ce avem nevoie.

În versetul 8 este scris: „Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”(2 Pet. 1:8-11).

Dacă această natură divină și aceste virtuți divine se pot descoperi în viața noastră, atunci ni se dă din belșug intrare în Împărăția veșnică. Și astfel noi putem aștepta această zi a revenirii lui Isus Hristos fără nicio grijă și fără frică; și nu doar atât, o putem aștepta cu bucurie. Dar cui îi lipsesc aceste virtuți, așa este scris aici, acela este

miop, are o vedere scurtă, și voi știți că nu este bine. Deja pământește nu este bine să ai miopie, iar duhovnicește nu este bine deloc. Deci, aici sunt scrise două lucruri: cel ce n-are aceste virtuți este orb și are o vedere scurtă. Aici sunt două lucruri: o dată este orb; și celălalt: are o vedere scurtă, adică poate vedea doar puțin în fața lui, și nici aceasta nu este bine. Trebuie să ai privirea generală, privirea de ansamblu asupra lucrurilor pe care ni le-a pregătit Dumnezeu.

Doresc să citesc și din Ioan 8:42-43, pentru că este important să înțelegem vorbirea lui Dumnezeu într-un mod corect, nu după înțelegerea ta sau înțelegerea mea, ci așa cum dorește Dumnezeu s-o înțelegem.: „Isus le-a zis: *«Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu»*”.

Aici este toată problema. Cărturarii veneau să-L asculte pe Isus, dar în timp ce El vorbea, ei își meștereau propriile lor răspunsuri. Ei nici nu voiau să asculte, ci în inimile lor era cu totul și cu totul altceva. Ei și-au împietrit inima prin atitudinea și poziția lor față de El. Și Domnul le-a spus: „Voi nici nu sunteți în stare să ascultați felul Meu de vorbire pentru că voi nu sunteți pregătiți să ascultați ceea ce spun cuvintele Mele”.

Și în acest timp există astfel de oameni. Fratele Branham a spus adesea: „Dumnezeu îi ia pe cei răi și pe cei buni, dar duhurile lor, rele sau bune, rămân pe pământ și i-au în stăpânire pe alții”. Fiecare este stăpânit fie de unul, fie de celălalt. Dumnezeu ia doar oamenii, dar nu și duhul care a fost în ei. Aici este una dintre cele mai mari probleme. Cine nu este pregătit să stea la picioarele lui Isus și din toată inima să asculte liniștit vorbirea Lui, acela niciodată nu va ajunge la cunoștința adevărului, ci el doar va fi auzit. Acest lucru a fost amintit deja în introducere: „*Cine are urechi, să asculte*”. Toți oamenii au două urechi, dar cine poate asculta? Numai cel căruia Dumnezeu îi deschide auzul duhovnicesc, urechea inimii. Și nu doar acustic să percepi ceva, ci prin Duhul să ți se descopere și să recunoști ce mare privilegiu avem să putem sta acum la picioarele lui Isus, ascultând Cuvântul Lui clar când El vorbește cu noi și să recunoaștem timpul în care trăim.

Există destule lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători. N-ar trebui ca noi care am ascultat de la început să ascultăm până la sfârșit? Voi știți că atunci când Domnul Isus a umblat pe pământ L-au urmat mai întâi 12, apoi au fost 70, apoi au fost mulțimi de oameni, dar cine L-a înțeles? Cine a răspuns la lucrurile pe care le-a spus El? Cuvântul folosit și scris din Apoc. 2 și 3 este adresat biruitorilor; nu este adresat Adunării, la modul general, ci de fiecare dată acest Cuvânt este adresat biruitorilor. Acest lucru îl putem vedea foarte bine în fiecare scrisoare. În Apoc. 2:7 este scris: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii (Adunării) Duhul: «Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu»*”. Cine este cel ce biruiește? Este doar acela care a avut urechea inimii deschisă să asculte ce zice Adunării Duhul. Aceasta este lucrarea. Mesagerului i se spune la modul general: „*Îngerului Bisericii (Adunării) scrie-i, așa vorbește Cel care ține cele șapte stele în mâna Lui dreaptă*”.

Voi toți știți că în Apoc. 1:20 este scris: „*Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici (Adunări) și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici (Adunări)*”. Dumnezeu a dat mesajul îngerului Adunării și el a adus mesajul poporului lui Dumnezeu. În popor erau cei aleși și cei chemați. Aleșii n-au ascultat doar la început, ci ei au fost ascultători până la sfârșit, și au fost ascultători nu doar în lucrurile ușoare, ci și în cele mai grele lucruri.

Auzim mereu, și fratele Branham a repetat deseori afirmația lui Isus: „*Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele meu acela are viața*”. Așa era scris și poruncit în Lege ca niciun iudeu să nu mănânce absolut niciun fel de sânge (Lev. 7), și niciunul n-avea voie să-l mănânce, căci viața este în sânge (Lev. 17:11). Apoi a venit Unul care ne-a adus viața, dându-Și însuși viața/sufletul Lui pentru noi; El a venit și a spus: „*Cine nu bea sângele meu și nu mănâncă trupul Meu..*”. Iudeii au înnebunit când au auzit așa ceva. Nimeni nu îi poate judeca din cauza aceasta. Ei aveau Legea în fața ochilor. Noi am putea deschide Cartea Legii dată de Dumnezeu, unde este scris și interzis să mănânci sânge, fiindcă viața este în sânge. Conform Legii, sângele trebuia să fie dat doar pentru împăcare și pentru iertarea păcatelor; viața unui animal pentru viața unui om, sângele unui animal pentru sângele unui om. Dar apoi a venit Unul și a spus: „*Cine nu bea sângele Fiului Omului și nu mănâncă*

carnea Lui... ”. Din punct de vedere al rațiunii/gândirii umane, pentru ei așa ceva părea de neconceput, de neînțeles, imposibil. Dacă ne-am putea transpune puțin, gândind evreiește, noi toți am putea înțelege acest lucru. Și totuși, ce a fost? În jurul lui Isus era un număr de oameni care nu gândeau ca iudeii, ei au fost aceia care au recunoscut că Cel ce le vorbea era Mesia și credeau că ceea ce le spunea El este așa, fie că o înțelegeau sau nu. Ceilalți se certau între ei și spuneau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?”; aceștia s-au poticnit și au plecat. Dar pentru ucenicii care Îl urmau pe Domnul, aceasta a fost o afirmație pe care au lăsat-o așa cum a fost spusă, și au rămas mai departe cu Domnul. Apoi Petru a spus aceste cuvinte minunate: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice”(Ioan 6:68).

Dacă noi am fi plecat de fiecare dată când n-am înțeles ceva, atunci aş putea enumera cât de des aş fi plecat eu sau poate cât de des ai fi plecat și tu! De ce ședem încă astăzi aici? Pentru că noi vom asculta și vrem să credem până la sfârșit ceea ce spune Adunărilor Duhul.

Și voi știți foarte bine că Duhul vorbește printr-o gură și El vorbește prin Cuvânt. Duhul nu vorbește undeva, cumva, plutind prin aer, ci aici Duhul a vorbit în mod deslușit în Adunare prin mesager. Și dacă o citim exact, mesajul a fost adresat îngerului. De fiecare dată la sfârșitul mesajului este scris: „*Cine are urechi acela să asculte ceea ce spune Bisericii (Adunărilor) Duhul*”. În niciun început al scrisorilor nu este scris: „Duhule, spune ceva Adunărilor”, ci la început este scris: „*Îngerului Bisericii (Adunării) scrie-i*”. Îngerului Adunării i-a fost descoperit prin Duhul ceea ce trebuia împărtășit Adunării. Și apoi nu mai era solul lui Dumnezeu care vorbea, ci era Duhul lui Dumnezeu care vorbea prin gura unui om așa cum este scris: „Bărbați sfinți au vorbit mânați de Duhul Sfânt”; ei n-au spus ce au vrut ei să spună, ci Dumnezeu a vorbit prin ei, prin Duhul Său.

Dacă noi primim de fiecare dată ceea ce a spus și a adus mesagerul lui Dumnezeu pentru epoca Adunării, atunci noi auzim ceea ce spune Adunărilor Duhul. Nu există nicio altă unitate de măsură. Dacă nu facem așa, atunci noi ne-am putea întoarce de unde am ieșit;

dar noi n-am ieșit afară din întregul Babilon ca să ne mai întoarcem acolo! Noi am ieșit afară ca să-L urmăm pe Domnul după Cuvântul Scripturii: „*De aceea poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic*”(2 Cor. 6:17,18). Dumnezeu este Dumnezeul nostru și El vorbește cu noi prin Cuvântul Său.

Acum la încheiere permiteți-mi să accentuez încă odată ceea ce a spus Isus cărturarilor și fariseilor: „Cum se face că voi nu înțelegeți felul Meu de vorbire? Pentru că voi nici nu sunteți pregătiți să ascultați”. Ce a fost acolo? Felul lor de vorbire era un fel de vorbire omenesc. Ei ședea la picioarele unui Gamaliel, dar felul de vorbire al lui Isus era un fel de vorbire divin ca să descopere ceea ce era conținut în planul lui Dumnezeu. Exact așa se întâmplă și în timpul nostru. Există o propovăduire omenească a Cuvântului; și există o propovăduire divină a Cuvântului lui Dumnezeu care are ca rezultat faptul că noi ascultăm, primim și credem din toată inima ceea ce Duhul are de spus Adunărilor.

Frați și surori, Domnul va avea o gloată frumoasă care va fi răpită, care va fi ridicată în slavă, și eu cred că noi aparținem de această gloată. Laudă și mulțumire Îi aducem Dumnezeului nostru. Și eu sunt ferm convins că noi nu vom rămâne la jumătatea drumului, ci prin harul Dumnezeului nostru vom putea înainta. Chiar dacă vrăjmașul a devenit atât de mânios. Da, ultima lui mânie și-o va revărsa asupra poporului lui Dumnezeu.

Acum să ne gândim la Cuvântul din Apocalipsa 12, unde scrie că balaurul s-a așezat înaintea femeii ca să înghită pe copilul de parte bărbătească atunci când se va naște. Dar copilul de parte bărbătească nu va fi născut ca să fie înghițit de balaur, ci copilul de parte bărbătească va fi născut ca să fie răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Satana poate înghiți doar ceea ce Dumnezeu îl lasă să înghită, dar pe ai Săi care sunt o proprietate a Domnului, pe aceia nu-i va putea înghiți. Bineînțeles că el dă târcoale ca un leu care răcnește. Și noi am auzit acest lucru ca noi să fim surzi pentru ceea ce Satan răcnește, dar să fim deschiși și să avem o ureche bună pentru ceea ce vorbește Domnul.

Avem comparația minunată cu ruperea celor șapte peceteți. Ioan a văzut un Miel și în același timp a fost Leul din seminția lui Iuda: „*Iată Leul din seminția lui Iuda a biruit*”. Așadar, Domnul nostru are ultimul cuvânt și atunci când vrăjmașul dă târcoale și răcnește ca un leu. Un lucru este sigur: când Domnul nostru va răcni ca un Leu atunci totul va fi cutremurat și toți vor tremura și tăcea, ba chiar totul se va prăbuși.

O putem citi în Vechiul Testament, în Ioel și în alte locuri ce se va întâmpla atunci când Domnul va lăsa să-I răsunе glasul din Ierusalim și din Sion. Atunci tot restul trebuie să tacă. Fie ca acum să fie deja așa în mine și în tine! Noi știm că El este Domnul nostru, El este Leul din seminția lui Iuda, El a biruit și a fost vrednic să ia Cartea, să-i rupă peceteile și să-i descopere conținutul. Este bine de omul care poate auzi și care poate crede ceea ce a fost descoperit; și cui i-a fost descoperit? Gurii lui Dumnezeu. Atunci când tu și eu am auzit s-a aprins ceva în inima ta și a mea. A fost ceva ca un ecou, iar noi am avut siguranța că Dumnezeu ne vorbește și o putem primi și crede din toată inima. Cine are urechi, acela să asculte ceea ce spune Adunărilor Duhul. Făgăduința este dată biruitorului, asupra lui moartea a doua nu va avea nicio putere.

În fiecare epocă a Adunării a fost dată o altă făgăduință, dar colectiv toți biruitorii din toate epocile vor avea parte de toate făgăduințele pe care Domnul le-a promis acelor care au biruit. Cum au biruit? Prin puterea ta sau prin puterea mea? Nu. Ci ei au biruit prin sângele Mielului și prin Cuvântul pe care și l-au luat ca mărturie a lor. Nu este cuvântul tău, nu este cuvântul meu, este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu care a devenit mărturia ta și mărturia mea. Ai tu mărturia ta proprie? Am eu mărturia mea proprie? Este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu mărturia mea și mărturia ta? Fie ca Domnul să păstreze în inima mea și în inima ta ceea ce a fost cercetat în acest sfârșit de săptămână. Fie ca El să ne cutremure cu seriozitatea vorbirii Sale.

La încheiere, permiteți-mi să spun ceea ce este scris în Vechiul Testament: Cel care a spus „să nu furi”, a spus și celelalte lucruri. Toate au venit dintr-o singură gură. Și apoi, la final este spus că cine încalcă o singura poruncă se face vinovat de toate pentru că a vorbit una și aceeași gură. Așa este și în acest timp. Aceleași descoperiri, indiferent unde le găsim și cum au fost date ele fratelui Branham, a fost gura

Domnului care a vorbit și noi nu ne putem alege ce vrem să credem sau ce nu vrem să credem sau nu vom crede. Cine se face vinovat de un singur lucru și trece pe lângă un singur lucru s-a făcut vinovat de tot și de fapt, el trece pe lângă tot pentru că Același Domn a vorbit de la început și El vorbește până la sfârșit. Este bine de cel care poate crede și primi; el va fi binecuvântat cu binecuvântarea Atotputernicului Dumnezeu. Domnul să fie cu voi cu toți. Amin.

Fratele Rus: Laudă și mulțumire Domnului. Eu cred că ne putem ruga deja. Este foarte bine dacă poți asculta. Și eu mă gândesc că cuvintele pe care noi le-am auzit nu sunt cuvintele oamenilor, ci este Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus a spus: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. De aceea nu vreți voi să le auziți pentru că voi nu sunteți din Dumnezeu”. El a trebuit să le spună acest lucru în acele zile. El n-a făcut o taină din asta, cu toate că ei se refereau la Cuvânt și ziceau: „Noi suntem urmașii lui Avraam, noi îl credem pe Avraam”. Domnul le-a zis: „Eu știu că sunteți urmașii lui Avraam, dar voi căutați să Mă omorâți”. Cum este posibil așa ceva? Avraam n-ar fi făcut așa ceva. Dacă ei ar fi fost urmașii lui Avraam, atunci ei n-ar fi căutat să-Lucidă. Nu, ci ei ar fi trebuit să recunoască cine vorbește cu ei. Ei ar fi trebuit să recunoască că El vorbea cuvintele vieții. El le-a spus: „Dacă Eu vorbesc Adevărul, de ce nu Mă credeți?” Și noi știm ce este Adevărul. Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul a venit și a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, nimic altceva. Dar ei nu L-au crezut, nici nu au vrut să-Lasculte. Vedem noi cât de mândri și de trufași erau ei? Ei se uitau la El plini de sine, își gâdilau firea pământească cu dreptatea proprie și se gândeau: „Cine este Acesta? Ce ne poate spune El?”. Dar pe de altă parte, ei trebuiau să recunoască faptul că ei nu puteau face lucrările pe care le făcea El. Ei nu puteau face ceea ce El făcea.

Vedeți, scumpii mei frați și surori, acestea sunt cuvinte minunate, sunt duh și viață, este Cuvântul lui Dumnezeu. Și ei L-au învinovățit că a fost născut din curvie. Credeți voi că El a avut o viață frumoasă? N-a fost simplu pentru El și n-a fost ușor nici pentru Maria. El S-a născut. Și gândind omenește, dacă o tânără naște un copil fără a fi căsătorită, înaintea oamenilor nu este un tablou frumos. Dar

Dumnezeu a rânduit lucrurile așa. Așa a vrut-o Dumnezeu și așa a făcut-o. Căile lui Dumnezeu sunt câteodată de neînțeles. De ce n-a venit altfel? Nu. Așa a vrut-o Dumnezeu și suntem atât de mulțumitori și bucuroși.

Ei s-au gândit și au spus: noi nu suntem copii născuți în curvie, noi suntem urmașii lui Avraam. Ei au vrut să spună: „Nu suntem ca Tine, Tu ești un samaritean”. Bineînțeles, noi știm ce au vrut ei să spună. Dar, scumpii mei frați și surori, El a spus: „Eu n-am drac și Eu știu de unde vin, Eu știu cine este Tatăl Meu, Eu știu ce vorbesc”.

Vreau să continui cu un cuvânt din Evrei 3:7. Sunt cuvinte prețioase, dar eu cred că este un Cuvânt care ne este adresat nouă astăzi. Cu adevărat, este bine să luăm aminte la Cuvânt: „*De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui»*”. Eu cred că Dumnezeu nu poate vorbi cu noi mai clar, mai pătrunzător și mai răspicat decât a făcut-o azi și ieri seară. Și noi ar trebui să ascultăm și să nu ne împietrim inimile. Ne este dat un exemplu din vechiul legământ, ce au făcut părinții, și ne este lăsat scris ca un exemplu de avertizare pentru noi. Și aici este scris: „*Unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!*”(Evrei 3:9).

Scumpii mei frați și surori, noi să nu permitem să se ridice nicio urmă de îndoială pentru că noi am văzut multe lucrări ale lui Dumnezeu în zilele noastre. Noi am văzut lucrarea lui Dumnezeu și am auzit vorbirea Lui puternică, de aceea să nu ajungem în starea ca noi să punem Cuvântul Lui sub semnul întrebării sau cumva, cumva să schimbăm ceva, ci să rămânem statornici în credință și în încredere.

Noi am auzit de la fratele nostru și noi nu putem altfel decât să ne aducem aminte mereu de aceste lucruri. Gândiți-vă la acest lucru, noi suntem niște oameni uituci și slabi. Este sau nu este așa? Bineînțeles că așa este. De aceea, noi trebuie să avem Cuvântul Lui mereu în fața ochilor, căci din cuvintele Lui ne vine credința.

„*Și totuși au văzut lucrările Mele vreme de patruzeci de ani*”. Da, ei au văzut lucrările. Dar întrebarea este: ce s-a întâmplat după aceea? „*Ei mereu se rătăcesc cu inima si nu au recunoscut căile Mele*”. Aceasta să nu se întâmple cu tine și cu mine. Nu. Așa ceva să

nu se întâmplă cu noi ca noi să ne rătăcim cu inimile noastre, ci noi cu adevărat să vedem calea iluminată și așa mergem mai departe.

„N-au cunoscut căile Mele! Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” (Evrei 3:10,11). Dar apoi vine și mai spune ceva: „Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului! Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început” (Evrei 3:12-14).

Aici nu trebuie să mai spunem ceva. Eu cred că fratele Frank a spus deja totul, dar aici este scris atât de minunat și aceasta este o confirmare că noi nu vorbim ceva de la noi, ci este Cuvântul Dumnezeului nostru.

Este spus: *„Astăzi, dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie”*. Cine erau acești oameni? Cu toate că ei au auzit făgăduințele, totuși, ei s-au împietrit. Cine erau oamenii aceștia? Ei au auzit făgăduințele lui Dumnezeu, au trăit lucruri puternice cu Dumnezeu și totuși ei și-au împietrit inima, și Dumnezeu a trebuit să îi prăpădească în pustie. N-au fost oare aceia care au ieșit din Egipt prin mijlocirea lui Moise? *„Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem, dar, că n-au putut să intre din pricina necredinței lor” (Evrei 3:17-19).*

Eu cred că necredința este cel mai rău lucru. Necredința este rădăcina răutății. Cu toate că ei au văzut toate lucrurile, ei totuși nu credeau. Ar mai putea fi aduse unele lucruri în legătură cu ceea ce am ascultat azi și ieri seară, dar fie ca Dumnezeu credincios să ne ajute pe toți. Fie ca noi să primim aceste lucruri din partea lui Dumnezeu și noi să cugetăm la Cuvânt, la tot ce am auzit și să-L iubim. Înțelegeți? Fie că ne place sau nu – poate în clipa actuală este dulce, dar poate cândva ne va deranja la stomac – totuși noi să spunem „Doamne, a fost Cuvântul Tău”.

Aici mai este un Cuvânt puternic în prorocul Ieremia cap. 13: „*Așa mi-a vorbit Domnul: «Du-te de cumpără-ți un brâu de in și pune-l în jurul coapselor tale; dar să nu-l înmoi în apă!» Am cumpărat brâul, după porunca Domnului, și l-am pus în jurul coapselor mele. Apoi Cuvântul Domnului mi-a vorbit a doua oară astfel: «Ia brâul pe care l-ai cumpărat și pe care l-ai pus în jurul coapselor tale, scoală-te, du-te la Eufrat și ascunde-l acolo în crăpătura unei stânci». M-am dus și l-am ascuns la Eufrat, cum îmi poruncise Domnul. După mai multe zile, Domnul mi-a zis: «Scoală-te, du-te la Eufrat și ia de acolo brâul pe care-ți poruncisem să-l ascunzi acolo!». M-am dus la Eufrat, am săpat și am luat brâul din locul în care-l ascunsesem; dar iată că brâul era stricat și nu mai era bun de nimic”(Ier. 13:1-7).*

Acest Cuvânt mi-a devenit foarte mare când l-am citit. Dumnezeu a vorbit cu prorocii Lui, și apoi poate cu poporul, prin exemple atât de simple. Cine s-ar fi gândit la așa ceva? Dar noi vedem că Dumnezeu face ce vrea, El croiește o cale așa cum vrea și lucrurile merg așa cum vrea El. Noi vedem că acest proroc a trebuit să îplinească tot ceea ce i-a poruncit Domnul să facă. Și cu siguranță Dumnezeu a avut un scop cu asta.

Citim mai departe: „*Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Așa vorbește Domnul: Așa voi nimici mândria lui Iuda și mândria peste măsură de mare a Ierusalimului. Poporul acesta este un popor rău, nu vrea să asculte cuvintele Mele, urmează pornirile inimii lui și merge după alți dumnezei, ca să le slujească și să se închine înaintea lor; de aceea va ajunge întocmai ca brâul acesta, care nu mai este bun de nimic!»”(Ier. 13:8-10).*

Nu este aici o lucrare minunată? Dar pe de altă parte, noi vedem cum a vorbit Dumnezeu prin acest exemplu și ceea ce a vrut El să spună poporului. Cu toate că erau atât de răi și atât de mândri, totuși El n-a încetat să vorbească cu ei. Și noi vedem că atunci când Dumnezeu vorbește, înseamnă că încă mai este har. Ce a așteptat El de fapt de la ei? El a așteptat ca ei să se întoarcă, să se pocăiască de mândria lor și să recunoască cine este Domnul și Dumnezeul lor.

Scumpii mei frați și surori, eu nu știu, dar cuvintele sunt atât de minunate. Noi tocmai am auzit ca în niciunul din noi să nu fie o inimă

rea și necredincioasă care să ne despartă de Dumnezeu. Noi vedem că în toate timpurile Dumnezeu a avut greutăți cu poporul Său. Dacă citim în cărțile lui Moise, oriunde citim, în Ieremia sau în Isaia, mereu și mereu El îndemna poporul, îl muștra. Dar El are intenții bune cu noi. Noi am auzit ce s-a spus cu privire la femei. Și voi știți că trebuie să accentuăm acest lucru. Fratele Branham a spus că Dumnezeu are doar intenții bune cu voi, surorilor. Nu putem spune și noi același lucru aici? Dumnezeu are doar intenții bune cu poporul său și de aceea a vorbit El așa și a folosit atâtea tablouri și s-a ostenit atât de mult.

Scumpii mei frați și surori, eu nu știu, dar nu face Domnul același lucru cu noi? Nu Se ostenește El să vorbească cu noi devreme și târziu? Scumpii mei frați și surori, despre noi să nu se poată spune astfel de cuvinte: „*Poporul acesta este un popor rău, nu vrea să asculte cuvintele Mele*”. Ei au refuzat să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am auzit-o din Ioan 8, ei au refuzat să audă Cuvântul Domnului. Vedem și în zilele noastre că nu este mai bine. Un bărbat al lui Dumnezeu a venit, cu semne și minuni puternice. Și ce au spus ei? Este regretabil că oamenii n-au crezut și n-au primit. Vedeți cât de jalnic, cât de deznădăjduiți, cât de amărâți și de nenorociți sunt, și nouă ne pare atât de rău. Dar noi, nu putem schimba nimic în toată lucrarea.

Fie ca credinciosul Dumnezeu să ne dăruiască har, ție și mie, nouă tuturor celor ce am fost mântuiți. Scumpii mei frați și surori, fie ca El să nu trebuiască să spună despre noi: „*Poporul acesta este un popor rău, nu vrea să asculte cuvintele Mele, urmează pornirile inimii lui și merge după alți dumnezei*”. Înțelegeți? Dacă ne însușim propria părere, niște dogme sau ceva ce nu corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu mai suntem plăcuți înaintea feței Dumnezeului celui viu.

Fie ca credinciosul Dumnezeu să fie cu noi și să ne ajute, pe tine și pe mine. El să rămână la noi până când vom vedea ceea ce am crezut. Scumpii mei frați și surori, mă gândesc că El ne-a binecuvântat bogat prin Cuvântul Său. Fie ca Cuvântul Lui să nu fie o pricină de poticnire pentru noi, să nu ne supărăm, ci să-l iubim, să ascultăm cu plăcere Cuvântul Lui, să-l credem din toată inima. Cei care atunci n-au crezut au respins și au trebuit să se prăpădească în pustie. Dar aici Domnul a

spus: „*De aceea poporul va ajunge întocmai ca brâul acesta*”, s-a stricat; și ei se vor strica pentru că n-au fost pregătiți să asculte cuvintele lui Dumnezeu.

Scumpii mei frați și surori, se aude tare, dar cine nu primește Cuvântul lui Dumnezeu cu bunăvoință, aceluia îi va merge cum s-a întâmplat cu brâul. Fie ca Dumnezeu să ne ajute. Eu cred că noi suntem datori să-I aducem mulțumire și închinare Dumnezeului nostru, suntem datori pentru aceste cuvinte prețioase. Eu nu știu dacă voi puteți aprecia ce intenții bune are El cu noi, dacă noi știm ce cere El de la noi, și dacă cu adevărat luăm la inimă aceste cuvinte; dar eu cred că noi o facem. Dacă n-ar fi așa, atunci El nu ne-ar strânge aici. Eu cred cu tărie aceasta fiindcă vă văd pe voi care veniți de aproape și de departe, ca să ascultați Cuvântul Domnului, ca să aveți aici părtășie împreună cu noi, cu Cuvântul Lui și cu El. Eu știu că în inimile voastre este ceva, este o dorință acolo. Eu o văd și Dumnezeu o vede, și El vă va da tot de ce aveți nevoie. Fie ca Numele Lui să fie lăudat și cinstit. Haideți să ne ridicăm și câțiva frați să mulțumească Domnului în rugăciuni scurte.

Fratele Frank: Tată ceresc, Îți mulțumesc din toată inima că Tu ai vorbit cu noi și în prezenta Ta auzim Cuvântul Tău descoperit, l-am primit și îl credem. Iubitule Domn, noi trăim în ultimele zile, este un timp serios. Numai Cuvântul Tău poate fi lumina picioarelor noastre. După ce Cuvântul a fost exprimat și ne-a fost descoperit prin Duhul Sfânt el nu se va întoarce gol înapoi, ci va împlini și va atinge scopul pentru care Tu l-ai trimis. Eu mă rog pentru toți cei prezenți și pentru toți frații și toate surorile care nu se află în acest loc. Doamne, Tu îi cunoști pe ai Tăi, vorbește cu ei toți, strânge-ne împreună, Dumnezeule din ceruri. Dacă un mădular suferă atunci întreg trupul suferă. Dumnezeule, adună împreună. Amin.